ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 268 **Τιμᾶται λεπτῶν 10** ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 19 ΜΑΪΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Ἔρκμαν - Σατριάν* : ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ, μετάφρασις *Ἀντ. Φ.* — *Αἰσώπου* : ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ, εἰς ὃ ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ἄρχεται συγχρόνως καὶ ἡ δημοσίευσις τοῦ ἐξόχου ἔργου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. **Λάμπρου Ἐνυάλη** ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορήματος τῆς Γυναικὸς** καὶ τόσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Οἱ κατάσκοποι παρετήρουν μετ' ἄκρας προσοχῆς τὸν θεράποντα, τὴν ἐπιστολήν, καὶ τὸν ἑτοιμαζόμενον ν' ἀναγνώσῃ αὐτήν.

Ὁ βὰν Γκρὰφτ ἀπεσφράγισε βραδέως καὶ ἀνέγνωσεν· ἀλλ' ἐφάνη οὐδὲν ἐννοῶν· τὴν ἀνέγνωσεν ἐκ νέου καὶ ἡ ἔκπληξίς του ηὔξανεν εἰς πᾶσαν αὐτῆς συλλαβήν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐψιθύρισεν, αὐτὸ εἶνε πολὺ παράδοξον.

Ἦτο τόσον ἔντονος ἡ κραυγὴ αὕτη, ὥστε ὁ Γεράρδος παρὰ πάντας τοὺς νόμους τῆς ἐχεμυθείας καὶ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τὸν βὰν Γκρὰφτ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Οὗτος ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἔκλεισε καὶ συνέπτυξε τὴν ἐπιστολὴν παρατηρῶν μετ' ἀπορίας πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπουργείου.

Εἶτα ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολήν, ἥτις διελάμβανε τὰ ἑξῆς :

«Κύριε, ὑπεσχέθητε πεντακοσίας χιλιάδας λιβρῶν εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις σᾶς ἀνήγγελλε μίαν σπουδαίαν εἴδησιν. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνήκει εἰς ἐμέ, διότι ἐγὼ σᾶς ἀναγγέλω πρῶτος ὅτι ὁ κ. Λουβοὰ ἀπέθανεν.

»Μετέβην εἰς Σαὶν - Κλοὺ διὰ νὰ σᾶς τὸ εἴπω, ἀλλὰ δὲν σᾶς εὗρον. Παρεκάλεσα τὸν ὑπηρέτην σας καὶ τὸν ἐπιστάτην σας νὰ μοῦ ἐπαφήσουν πιστοποιητικὸν ἐν τάξει συντεταγμένον. Ἔχω τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον βεβαιοῖ ὅτι ἐγὼ ἐκόμισα τὴν εἴδησιν σήμερον τὴν 16 Ἰουλίου 1691, τὴν πέμπτην ὥραν παρὰ τέταρτον.

»Κατέχω πρὸς τούτοις τὸ γραμμάτιον τῶν πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν γεγραμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον ἰδιοχείρως παρ' ὑμῶν, τὸ ὁποῖον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς Ροττερδάμην, ὅπου μεταβαίνω διὰ νὰ σᾶς περιμένω.»

Ὁ βὰν Γκρὰφτ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Γεράρδον :

— Ποῖον εἴδομεν ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου ἐκείνου πρὸ ὀλίγου ; ἠρώτησε μὲ ἦθος ἐκπεπληγμένον.

— Τὸν κύριον Λουβοά, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος ἔκπληκτος διὰ τὴν ἐρώτησιν.

— Πόσον διάστημα παρῆλθεν ἔκτοτε ;

— Πέντε λεπτὰ περίπου.

Ὁ βὰν Γκρὰφτ ἐστράφη πρὸς τὸν θεράποντά του.

— Κατὰ ποίαν ὥραν σήμερον τὴν πρωΐαν ἔφεραν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς Σαὶν-Κλού ; ἠρώτησεν.

— Κατὰ τὴν τετάρτην καὶ τρία τέταρτα, κύριε.

— Καὶ ὁ κομιστὴς αὐτῆς σᾶς ἐζήτησε νὰ ὑπογράψητε πιστοποιητικόν ;

— Ἐδέησε νὰ τὸ ὑπογράψωμεν, κύριε, εἶπε μυστηριωδῶς ὁ θεράπων.

Ὁ βὰν Γκρὰφτ ἔκθαμβος, ὡς νὰ διήρχετο νέφος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του·

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω !.. ἐψιθύρισε φρικιῶν. Πῶς !... ὁ Λουβοά, ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔτρεχεν ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου...

Καὶ ἐνῷ ἐπεχείρει νὰ συστηματοποιήσῃ τὰς συγκεχυμένας ἰδέας του φωνὴ αἰφνίδιος τοῦ Γεράρδου τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ.

Ἀνήρ τις ἐξελθὼν ἐκ τοῦ ὑπουργείου ἐπλησίασε καὶ ὡμίλησε κρυφίως πρὸς τοὺς κατασκόπους· οὗτοι πλησιάζοντες βαθμηδὸν ἀνὰ εἰς ἀπετέλεσαν κύκλον πέριξ τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ βὰν Γκράφτ, ἐνῷ ὁ ἀπεσταλμένος πλησιάζων εὐγενῶς πρὸς τὸν Λαβερνῆ :

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Γεράρδον, μίαν λέξιν νὰ σᾶς εἴπω κατὰ μέρος, παρακαλῶ.

Ὁ Γεράρδος παρηκολούθησε βήματά τινα τὸν ἀποτείναντα πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, ὅστις προσέθηκεν :

— Εὐαρεστεῖσθε νὰ μὲ παρακολουθήσετε ἀμέσως εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅπου ὁ κύριος Λουβοὰ ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ ;

— Ἐγώ ;... ἠρώτησεν ἔκπληκτος διὰ τὴν πρότασιν καὶ δυσπιστῶν ἀφ' ἑτέρου.

— Ὑμεῖς μάλιστα, ὁ Γεράρδος κόμης Λαβερνῆ...

— Ἀλλά...

— Ἀμέσως !

— Κύριε !... εἶπεν ὁ Γεράρδος προσβληθεὶς ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ καὶ σχεδὸν ἀπειλητικοῦ ἤθους τοῦ κατασκόπου καὶ ἐκ τῆς χλευαστικῆς αὐτοῦ ἐκφράσεως.

Καὶ ὀπισθοχωρήσας ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους.

— Ὤ ! μὴ διστάζετε, πρὸ πάντων δὲ μὴ φωνάξετε ! εἶπεν ὁ ἄγνωστος νεύων ταχέως πρὸς τοὺς περιεστῶτας ἀκολούθους του, οἵτινες ἐπέπεσον κατὰ τοῦ Γεράρδου καὶ τὸν ὤθησαν ἢ μᾶλλον τὸν ἀπήγαγον ἀνάρπαστον εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Ὁ κόμης εἶχεν ἤδη γείνει ἄφαντος καὶ ὁ βὰν Γκράφτ, ἔκπληκτος, ἔκθαμβος ἵστατο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του μετὰ τοῦ θεράποντός του.

— Ἂν ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ' αὐτά, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὁλλανδός, προχωρῶν καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἡ μαρκησία θὰ ἐννοήσῃ βεβαίως τί συμβαίνει. Ἂς παραδώσω εἰς αὐτὴν ὅ,τι μοῦ γράφουν καὶ ἃς διηγηθῶ αὐτῇ, ὅ,τι εἶδα.

Ἐνῷ ἐπορεύετο ἠμποδίσθη παρά τινος ἀτόμου τεταραγμένου, διεσχισμένου, αἱματοφύρτου, ὅστις ἔλαβε τὰς χεῖράς του κράζων :

— Ἆ, κύριε !.. σεῖς εἶσθε ;.. ποῦ εἶνε ὁ Γεράρδος ;

— Μπᾶ ! εἶνε ὁ ταλαίπωρος νέος, τὸν

ὁποῖον εἶδα πρὸ ὀλίγου, εἶπεν ὁ βὰν Γκράφτ· εὕρετε τὸν κύριον Ἰασπῖνον;

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαὶρ μὲ τόνον θλιβερὸν ὅστις καὶ αὐτοὺς τοὺς βράχους ἤθελε συγκινήσει, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλον νὰ πλησιάσω τὸν φίλον μας Ἰασπῖνον, μερικοὶ ἄνθρωποι ἐνεδρεύοντες τὸν ἀνήρπασαν. Ἡτοιμάζετο νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ, κύριε, νὰ μοῦ εἴπῃ ποῦ εἶνε ἡ Βιολέττα!.. Καὶ μοῦ τὸν ἀνήρπασαν!.. Ἠθέλησα νὰ τὸν ὑπερασπίσω... ἀλλὰ βλέπετε οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι πῶς μ' ἐκακοποίησαν. Ὦ! τὸν Γεράρδον ἂς εἰδοποιήσωμεν, τὸν Γεράρδον!.. ἂς σπεύσωμεν!

—Σιώπα, δυστυχῆ! εἶπεν ὁ βὰν Γκράφτ ἐπιθέτων ἕνα δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, σιώπα! Καὶ ὁ Γεράρδος συνελήφθη ὡς ὁ Ἰασπῖνος. Θὰ προσπαθήσω νὰ τοὺς σώσω ... φρόντισε νὰ προφυλαχθῇς.

— Ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ Βελαίρ, δὲν ἔχω πλέον στήριγμα!.. δὲν ἔχω πλέον φίλον!.. δὲν ἔχω πλέον τὴν Βιολέτταν!.. Τίποτε πλέον!

Ὁ βὰν Γκράφτ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μὲ πλείονα ζέσιν χωρὶς νὰ ἴδῃ ὅτι ὁ Βελαὶρ κλονισθεὶς κατέπεσε καὶ ἐκυλίσθη ἀναίσθητος ὄπισθεν τοῦ μαρμαρίνου βάθρου ἑνὸς τῶν μεγάλων ἐξ ὀρειχάλκου φλωρεντινῶν ἀγγείων.

Μετ' ὀλίγον ὁ βὰν Γκράφτ ἔλεγε νὰ τὸν ἀναγγείλωσι πρὸς τὴν μαρκησίαν.

Αὕτη μετὰ τὴν φοβερὰν μεταξὺ βασιλέως καὶ Λουβοὰ σκηνήν, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ δωμάτιά της ἀφήσασα τὸν βασιλέα ὑπὸ τὸ κράτος ὀργῆς ἥττον βιαίας, ἀλλὰ πλέον ἐπικινδύνου ἴσως.

Προαισθανομένη τὴν ὀργὴν τοῦ ὑποπεσόντος εἰς δυσμένειαν ὑπουργοῦ, φοβουμένη τοὺς τελευταίους σπαραγμοὺς τῆς ἀγωνιώσης ὕδρας, δὲν ἐτόλμα οὔτε κἂν νὰ συλλογισθῇ, τόσας ἀνέμενεν ἀκόμη συμφοράς.

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ βὰν Γκράφτ ἀπαγγελόμενον παρὰ τῆς Νανὼν ἀνεσκίρτησε καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς εἶχε δὶς ἤδη ἐξαποσταλῆ πρὸς αὐτὴν εἰς στιγμὰς κρισίμους παρὰ τῆς παντοδυνάμου Προνοίας.

Ὁ βὰν Γκράφτ ἀνήγγειλεν ἀμέσως τὰ συμβάντα ἄνευ περιφράσεως.

— Ὁ Ἰασπῖνος συνελήφθη, εἶπεν.

Ἡ μαρκησία ὠχρίασεν.

— Καὶ ὁ Λαβερνῆ ἐπίσης πρὸ ὀλίγου, προσέθηκεν ὁ βὰν Γκράφτ.

Κραυγὴ ὑπόκωφος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χείλη τῆς μαρκησίας.

— Παρὰ τίνος, Θεέ μου; ἐτραύλισε μὲ φωνὴν ἐπιθάνατον.

— Παρὰ τίνος;.. Καὶ μ' ἐρωτᾶτε;

Ἡ μαρκησία συνήνωσε τὰς χεῖρας κινήσασα ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλήν.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὁλλανδός, ἀναγνώσατε καὶ τοῦτο.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἡ μαρκησία ἀνέγνωσε μετ' ἐκπλήξεως εὐνοήτου.

— Τί σημαίνει τοῦτο;.. ἐψιθύρισεν.

— Σημαίνει ὅτι ὑπεσχέθην καὶ ὑπέγραψα ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσω πεντακοσίας χιλιάδας λιβρῶν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ...

— Ἤθελε φονεύσει τὸν Λουβοά; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

— Ὄχι, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε μοῦ ἀναγγείλει πρῶτος τὸν θάνατόν του.

— Καὶ σᾶς τὸν ἀνήγγειλαν;

— Σήμερον τὴν πέμπτην ὥραν.

— Τώρα εἶνε ἑπτά, τὸν εἶδα πρὸ ἡμισείας ὥρας μόλις ...

— Καὶ ἐγὼ τὸν εἶδον πρὸ δέκα λεπτῶν τὸ πολύ.

— Λοιπὸν δὲν πιστεύετε αὐτό, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀναγγέλλει ἡ ἐπιστολή, δὲν εἶνε ἀληθές; εἶνε δολιότης φανερά· ἔπρεπε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν νά . . . ὄχι! μὴ πιστεύσητε!

— Νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, κυρία;

— Ὦ, ναί!

Ὁ βὰν Γκράφτ ἐπλησίασε σιωπηλός.

— Λοιπόν . . . τὸ πιστεύω!

Ἡ μαρκησία ἐποίησε κίνημά τι ὡσεὶ νὰ ἤθελε νὰ κρούσῃ τὸν κωδωνίσκον . . . ἔπειτα προσέβλεψε τὸν βὰν Γκράφτ, ὅστις ἐκύτταζεν αὐτὴν σκεπτικός. Δὲν ἠκούετο ἄλλος κρότος εἰμὴ ὁ τοῦ ὡρολογίου, οὗ τὸ ἐκκρεμὲς ἐμέτρει ρυθμικῶς τὸν καιρόν. Ἡ μαρκησία καὶ ὁ βὰν Γκράφτ συνῃσθάνοντο πᾶσαν τὴν βαρύτητα τῶν στιγμῶν ἐκείνων, αἵτινες παρερχόμεναι κατέπιπτον μία πρὸς μίαν εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν κατέπεσε βραδέως εἰς τὴν ἕδραν της καὶ καίουσα διὰ τῆς φλογὸς ἑνὸς κηρίου, ἀπομείναντος ἀνημμένου ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐν ἀγρυπνίᾳ νυκτός, τὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχεν ἐγχειρίσει αὐτῇ ὁ βὰν Γκράφτ,

— Καὶ ἐγώ, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις ἠκούετο, ἐγώ, κύριε, δὲν τὸ πιστεύω.

ΟΒ'

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Ὁ Λουβοὰ ἐπιστρέψας εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἔδωκε τὰς δεούσας διαταγάς.

Ἀφρίζων ἐκ τοῦ θυμοῦ, καταβεβλημένος, ἀλλὰ διαρκῶς ἀνακτῶν δυνάμεις ὑπὸ τοὺς νυγμοὺς τῆς ὀξείας ἀλγηδόνος τῆς λύπης, περιήρχετο μεγάλοις βήμασιν ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του τύπτων διὰ τοῦ ποδὸς καὶ διὰ τῆς πυγμῆς τὰ ἔπιπλα ὅπως ἀπαλλάξῃ διὰ τῆς σωματικῆς ὀδύνης τὸ πνεῦμά του, κατεχόμενον ὑπὸ φρικτῆς ἠθικῆς βασάνου.

Μεταξὺ τῶν ἐκφευγόντων ἐκ τῶν χειλέων του ἀσυναρτήτων λόγων, ἠκούοντο εὐκρινῶς οἱ ἑξῆς συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενοι:

— Ἐγὼ εἰς τὴν Βαστίλλην! ὄχι· δὲν θὰ ὑπάγω, ἐὰν κατορθώσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιχειρήσω.

Ἡ θύρα τοῦ σπουδαστηρίου ἠνοίχθη, δύο ἄνδρες ὤθησαν ἐντὸς αὐτοῦ τὸν Ἰασπῖνον πελιδνὸν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ ὀπισθοχωροῦντα ὡς ἀρνίον πρὸ τῆς θύρας τοῦ σφαγείου.

— Ἐξοχώτατε, ἰδοὺ ὁ ἕνας! εἶπεν ὁ εἷς τῶν δύο ἀνδρῶν.

— Καλά, πηγαίνετε καὶ νὰ εἶσθε ἕτοιμοι νὰ πράξετε ὅ,τι σᾶς εἶπα.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

Οἱ δύο ἄνδρες διελθόντες διὰ τοῦ σπουδαστηρίου ἐκλείσθησαν· εἰς παρακείμενον δωμάτιον ὅπου τὸ πεφοβισμένον ὄμμα τοῦ Ἰασπίνου διέκρινε δύο ἑτέρους ἄνδρας ὡπλισμένους μὲ ξίφη καὶ τουφέκια, περιπατοῦντας κατὰ μῆκος καὶ πλάτος.

Ὁ Λουβοὰ ἦτο φοβερὸς τὴν θέαν. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ, ὁ λαιμοδέτης του λελυμένος, τὸ ὑποκάμισόν του ἀνοικτόν, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἡ φυσιογνωμία του εἶχεν ἀποκτήσει ἔκφρασιν ἀπειλητικὴν ὅσον οὐδέποτε. Ἀγρία, ἔξαλλος ἀποφασιστικότης ἤστραπτεν εἰς τοὺς φλογεροὺς ὀφθαλμούς του. Ἐφαίνετο, οὕτως εἰπεῖν, ἐξερχόμενος μετὰ μυκηθμοῦ ὁ λογισμός του ἐκ τῆς διανοίας ὡς ἐκ κρατῆρος.

Ὁ Ἰασπῖνος προέβη ζῶν μᾶλλον ἢ νεκρός. Αἱ θύραι ἐκλείσθησαν ὄπισθέν του.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, Ἐξοχώτατε; εἶπεν. Οἱ ἄνθρωποί σας μὲ ὡδήγησαν ἐδῶ ὁπωσοῦν ἀποτόμως χωρὶς νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὸν ἐπισκοπικόν μου χαρακτῆρα.

— Μάλιστα! ἂν νομίζετε ὅτι πρόκειται τώρα περὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ σας χαρακτῆρος!.. ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, ὅστις ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον νὰ ἴδῃ κάτι συμβαῖνον ἐν τῇ αὐλῇ.

Ἠκούσθη μετ' ὀλίγον κρότος βημάτων βιαίων εἰς τὸ πλησιόχωρον δωμάτιον, εἰς ὃ ὁ Ἰασπῖνος εἶχεν ἴδει τοὺς ὡπλισμένους ἄνδρας. Μία θύρα ἐκλείσθη· ἔτριζαν οἱ μοχλοὶ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν κατασκόπων ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου, ἀφοῦ ἔκρουσε καὶ ἠνοίχθη, εἶπε τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸν Λουβοά:

— Ἐξοχώτατε, καὶ ὁ ἄλλος εἶνε μέσα!

— Καλά, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργὸς ἀποπέμπων τὸν πράκτορά του· καὶ τώρα, σεβασμιώτατε ἐπίσκοπε, ἂς συνομιλήσωμεν, παρακαλῶ.

Ὁ Ἰασπῖνος ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀκουσίως καὶ μὴ δυνάμενος νὰ καταστείλῃ τὸν τρόμον του. Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε συλληφθῆ εἰς μίαν τῶν παγίδων ἐκείνων, εἰς ἃς θνήσκουσι τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, τὰ ἐμπίπτοντα εἰς αὐτάς, ἄνευ ἐλπίδος βοηθείας.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λουβοά, περιερχόμενος μεγάλοις βήμασιν ὡς πάνθηρ πρὸ τοῦ γραφείου του, πρὸ πολλοῦ ἤδη παίζομεν ἀμφότεροι παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο γελοῖον ἂν παρετείνετο ἐπὶ πλέον. Μὲ ἐνεπαίξατε εἰς Βαλενσιέννην, τὸ ἐνθυμοῦμαι· μ' ἐβασανίσατε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας τοῦ Μόνς, τὸ ἔβλεπα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ ἐμποδίσω, καθότι δὲν ἠδυνάμην νὰ λάβω μίαν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν. Ἐφρόντιζον τότε καὶ δι' ἄλλο τι· ἀλλὰ σήμερον διαφέρει· σήμερον δὲν ἔχω νὰ φροντίσω περὶ οὐδενός.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ὠρυόμενος σχεδὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε αἱ κνῆμαι τοῦ Ἰασπίνου ἤρχισαν νὰ λυγίζωνται.

— Σήμερον, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, ὁ βασιλεὺς μὲ ὕβρισε, μὲ ἐδίωξε, μὲ ἠπεί-

λησε νὰ μὲ φυλακίσῃ εἰς τὴν Βαστίλλην... Τί λέγετε, σεβασμιώτατε ἐπίσκοπε; εἰς τὴν Βαστίλλην ἐμέ!.. τὸν Λουβοά!.. Καὶ ὅμως μάλιστα!.. Λοιπόν, κύριε Ἰασπῖνε, ἄνθρωπος οἷος ἐγὼ δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Βαστίλλην. Ἐὰν πέσῃ, πίπτει νεκρός. Θέλω νὰ τελειώσω ὅπως δήποτε, ἀλλὰ πρὸ τούτου, θὰ ὑπερασπισθῶ ὁπωσοῦν, ἐννοεῖτε;

— Ἐξοχώτατε!..

— Συντομεύω τὴν ὁμιλίαν μου, διότι αἱ στιγμαί μου εἶνε πολύτιμοι... οὐδὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δυσμένειαν, εἰς ἣν ὑπέπεσα, ἀλλὰ κάτι τι δύναται νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποπέσω εἰς αὐτὴν μὲ καταισχύνην. Ὁ καταπίπτων ἀθλητὴς δὲν ἀτιμάζεται ἂν εἰς τὴν πτῶσίν του συμπαρασύρῃ καὶ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἔχω μίαν ἐχθράν, ἐπίσκοπέ μου, καὶ θέλω καὶ αὐτὴ νὰ πέσῃ μετ' ἐμοῦ, βασίζομαι δὲ πρὸς τοῦτο εἰς τὴν σύμπραξίν σας. Σᾶς ἔχω τώρα εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ σᾶς κρατῶ. Ἐδῶ δὲν εἴμεθα εἰς Βαλενσιέννην· δὲν θὰ ἔλθῃ οὐδ' ὁ βασιλεύς, οὐδ' ἡ μαρκησία μὲ δέκα χιλιάδας φωνασκοὺς νὰ κόψουν τὴν συνδιάλεξίν μας. Εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦτο, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι εἶνε πιστοί, ὁ Λουβοὰ εὑρίσκεται ἐνώπιον τοῦ κυρίου Ἰασπίνου καὶ τοῦ λέγει: Γνωρίζετε τὸ μυστικὸν τῆς κυρίας Μαιντενὼν καὶ θὰ μοῦ τὸ εἴπητε!

Ὁ Ἰασπῖνος, ὅστις ἀπό τινων στιγμῶν ἀνέμενεν ὅτι ἐκεῖ θὰ κατέληγεν ὁ Λουβοά, προσεποιήθη ἔκπληξιν καὶ ἀπήντησεν:

— Ἐξοχώτατε, περὶ ποίου μυστικοῦ μοὶ ὁμιλεῖτε;

— Μήπως ὑπάρχουν πολλά; εἶπεν ὁ Λουβοὰ μετὰ γέλωτος θηριώδους. Τόσον τὸ καλλίτερον! ἐκλέξατε ἓν ἐξ αὐτῶν, διὰ ν' ἀρχίσητε, ὁποιον θέλετε, μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, διότι σᾶς ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα ὅτι θὰ μοῦ τὰ εἴπητε ὅλα μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅλα τὰ μυστικὰ τὰ ὁποῖα κρύπτετε ὑπὸ τὸν χιτῶνα τῆς ἀθωότητος. Σᾶς παρακαλῶ μόνον, κύριε Ἰασπῖνε, νὰ σπεύδωμεν!

— Ὤ, Ἐξοχώτατε! μὲ ἀπειλεῖτε! εἶπε ταπεινῶς ὁ ἀτυχὴς ἱεράρχης.

— Διάβολε! ἂν σᾶς ἀπειλῶ; Καὶ διατί νομίζετε ὅτι διέταξα νὰ σᾶς ἁρπάσουν ἡμέρα μεσημέρι εἰς τὰς Βερσαλλίας;

— Ἐὰν γνωρίζω μυστικά, ὧν ἡ ἀποκάλυψις δύναται νὰ βλάψῃ τὴν προστατίδά μου, μὴ ἐλπίζετε ὅτι θὰ τ' ἀποκαλύψω, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος μὲ φωνὴν συγκεκινημένην, ἀλλὰ μὲ ἦθος πλῆρες εὐγενοῦς εὐσταθείας.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά.

— Οὐδέποτε, Ἐξοχώτατε!

Καὶ ὁ Ἰασπῖνος, μὲ τὸ μέτωπον διάβροχον ἐκ παγεροῦ ἱδρῶτος, μὲ τὰ γόνατα καμπτόμενα, ἀνέμεινεν.

Ὁ Λουβοὰ προέβη κατὰ ἓν βῆμα πρὸς τὸν ταλαίπωρον Ἰασπῖνον, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι προσήγγισεν ἡ στιγμὴ τοῦ μαρτυρίου.

— Ἔλα ἐμπρός! εἶπεν ὁ Λουβοὰ μὲ τὴν βραγχνὴν καὶ αὐθάδη φωνήν του, μὴ μὲ κάμετε νὰ ἐπαναλάβω ὅ,τι εἶπα, ἢ ἀλλέως...

— Ἀλλέως θὰ μὲ φονεύσετε, δὲν εἶνε ἀληθές, Ἐξοχώτατε; Παρετηρήσατε ὅτι ἤδη ἔκαμα τὴν προσευχήν μου.

— Βλάξ! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά· εἶσθε ἀνόητος, ἀφοῦ δὲν μ' ἐννοήσατε· ἐνῷ ἐγὼ εἶπα ἤδη ὅτι περὶ οὐδενὸς πλέον φροντίζω, ἀφοῦ ὑποθέτετε ὅτι θὰ σᾶς κάμω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ὑποβάλω εἰς βασανιστήρια, ἀφοῦ πιστεύετε ὅτι θὰ φονεύσω, ὡς νὰ μ' ἐσύμφερε, τὸν μόνον μάρτυρα, τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ ἐξαναγκάσω νὰ λαλήσῃ! Ἐμπρός, λέγω καὶ πάλιν, θὰ μοῦ εἴπητε ποῖον εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς κυρίας Μαιντενών, τὸ μυστικὸν ἐν ᾧ ὁ κύριος Λαβερνῆ διαδραματίζει τὸ κύριον πρόσωπον; Θὰ διασκεδάσητε τὰς ἀμφιβολίας μου περὶ τοῦ κυρίου Λαβερνῆ αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἀπέναντι τῆς μαρκησίας; βλέπετε ὅτι σᾶς ὑποβοηθῶ... Διὰ τελευταίαν φοράν, θέλετε;..

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος.

Ὁ Λουβοὰ κατέπνιξε στεναγμὸν λύσσης καὶ ὑψῶν μετὰ περιφρονήσεως τοὺς ὤμους ἥρπασε τὸν Ἰασπῖνον ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν θύραν τοῦ πλησιοχώρου δωματίου.

Τοῖχος παχύς, τοῖχος φρουρίου σχεδόν, ἐξ ἐκείνων, οὓς ἔκτιζον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διεχώριζε τὰ δύο δωμάτια. Ὁ Λουβοὰ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰασπῖνον μὲ φωνὴν ἐπιτακτικήν·

— Κυττάξατε!

Ὁ ἐπίσκοπος ἀνεγνώρισε τὸν Γεράρδον ὠχρὸν καὶ ἀφωπλισμένον εὑρισκόμενον ἐν τῷ μέσῳ τεσσάρων ἀνδρῶν, ὧν ἕκαστος ἵστατο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ὡς τέσσαρες πένθιμοι ἀνδριάντες.

Ἐφρικίασεν, ἀλλ' ἀνακτῶν θάρρος:

— Ἦτο περιττὸν νὰ τὸν συλλάβητε, Ἐξοχώτατε, εἶπεν· θὰ ὁμιλήσῃ ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐμέ.

Ἀλλ' ὁ Λουβοὰ ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

— Ἐνθυμεῖσθε τὸ σύνθημα; εἶπε πρὸς τοὺς ἄνδρας ἐκείνους.

— Ἕνα κωδωνισμόν, Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ἀρχηγός.

Ὁ Λουβοὰ ἔκλεισε βραδέως τὴν θύραν καὶ ὡδήγησεν αὖθις τὸν Ἰασπῖνον ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου.

Ἦτο πελιδνός· ἀφρὸς ἐπεφαίνετο εἰς τὰ χείλη του. Δύναμίς τις ὑπεράνθρωπος, καταχθόνιος τὸν μετεμόρφωνε καὶ ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸν τὰς διαστάσεις γίγαντος.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν Ἰασπῖνον, ὑποθέτω ὅτι θὰ μ' ἐννοήσητε κάλλιον. Εἴδετε τὸν κύριον Λαβερνῆ, αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἀνεζητεῖτε, τὸν μαθητήν σας, τὸν εὐνοούμενον τῆς προστατίδός σας. Εἴδετε ἐπίσης τοὺς φυλάσσοντας αὐτὸν τέσσαρας ἄνδρας καὶ ἠκούσατε νὰ ὁμιλοῦν περὶ κωδωνισμοῦ, ὅστις θὰ εἶνε τὸ σύνθημα. Κύριε Ἰασπῖνε, ἰδού, κρατῶ τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου, τὸ σύνθημα δὲ τὸ ὁποῖον θὰ δώσω εἰς τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς σημαίνει νὰ ξιφουλκήσωσι καὶ νὰ φονεύσωσι παραχρῆμα τὸν κύριον Λαβερνῆ. Ἐὰν ἐντὸς πέντε λεπτῶν δὲν μὲ ἱκανοποιήσητε διὰ τῆς ἀπαντήσεώς σας, σημαίνω τὸν κωδωνίσκον. Πέντε λεπτὰ εἶνε ὀλίγον, τὸ ἠξεύρω, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσητε, διότι βιάζομαι πολύ. Κυττάξατε καλὰ εἰς τὸ ὡρολόγιόν μου· τὰ πέντε λεπτὰ ἤρχισαν.

Ὁ Λουβοὰ ἐτοποθετήθη πρὸ τῆς ἑστίας κρατῶν τῶν θώμιγγα τοῦ κωδωνίσκου διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Ὁ Ἰασπῖνος ἔξαλλος ἀφῆκε κραυγὴν θρηνώδη καὶ συνήνωσε τὰς χεῖρας· διεῖδε τότε πᾶσαν τὴν φρίκην τῆς θέσεώς του ἐκείνης. Ὁ Λουβοὰ τῷ ὄντι περὶ οὐδενὸς πλέον ἐφρόντιζε καὶ ὁ Γεράρδος εἰς τὰς χεῖράς του ἦτο χαμένος.

— Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν, εἶνε ἀπόρρητον τῆς ἐξομολογήσεως. Δὲν θὰ θελήσητε νὰ κολάσω τὴν ψυχήν μου!

— Μὴ χάνετε τὸν καιρόν σας, εἶπεν ὁ Λουβοὰ μετὰ φοβερᾶς ἀταραξίας· τὸ πρῶτον λεπτὸν πλησιάζει νὰ λήξῃ.

Ὁ Ἰασπῖνος ἀνέτεινε τὰ ὄμματα, τὰς χεῖρας, τὴν ψυχήν του αὐτήν, πρὸς οὐρανούς, εἶτα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ, κατὰ τοῦ ὁποίου ὡς ἐπὶ σκοπέλου συνετρίβησαν καὶ οἱ λυγμοί του καὶ αἱ ἀνωφελεῖς ἱκεσίαι του.

— Διστάζει! εἶπεν ὁ Λουβοὰ ὑποκώφως· ἰδοὺ εἷς χριστιανός, εἷς ποιμὴν ἀνθρώπων, ὅστις πιστεύει εἰς τὸν Θεόν, ὅστις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅστις διστάζει κυμαινόμενος μεταξὺ τῆς ἀλαζονείας μιᾶς γυναικὸς καὶ τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου! Ὁ ἡλίθιος αὐτὸς γέρων δὲν συλλογίζεται ὅτι διὰ τὴν γυναῖκα δὲν πρόκειται εἰμὴ νὰ εἶνε ἢ νὰ μὴ εἶνε βασίλισσα· αὐτὸ μόνον διακινδυνεύει ἐκείνη. Ἐνῷ διὰ τὸν ἄνδρα, νέον, ὡραῖον, ἀθῷον, λατρευτόν, πρόκειται νὰ εἶνε ζῶν καὶ ἐλεύθερος μετά τινας στιγμὰς ἢ πτῶμα. Προσέξατε λοιπὸν εἰς τὸ ὡρολόγιον!.. σᾶς ἀπομένουν τρία λεπτὰ μόνον.

— Ὦ Θεέ μου! ὦ Θεέ μου! εἶπεν ὁ ταλαίπωρος Ἰασπῖνος δάκνων τὸ μανδύλιόν του καὶ τύπτων τὸ στῆθος, δὲν δύναμαι ἐν τούτοις νὰ ὁμιλήσω!..

— Ἔστω, ἄθλιε!.. ἀνέκραξεν ὁ Λουβοὰ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς του, ἀφοῦ τόσον ὀλίγον σὲ μέλει διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ τοῦ νέου, διατί νὰ μὲ μέλῃ ἐμέ; Τόσον τὸ χειρότερον διὰ σέ· τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνην καὶ δι' αὐτόν· ἀποσύρω τὸν λόγον μου καὶ ἐπισπεύδω τὴν ὥραν.

Καὶ ἤγειρε τὸν βραχίονα ὅπως κρούσῃ τὸν κωδωνίσκον· ἀλλ' ὁ Ἰασπῖνος ὁρμήσας τὸν ἐσταμάτησε κράζων:

— Ἔλεος, Ἐξοχώτατε! θὰ ὁμιλήσω· ἔχετε δίκαιον· ἡ βασίλισσα θὰ μὲ συγχωρήσῃ, διότι ἀφῄρεσα τὸ στέμμα της, ἀλλ' ἡ μήτηρ οὐδέποτε ἤθελε μὲ συγχωρήσῃ ἂν ἄφινα νὰ φονευθῇ τὸ τέκνον της!

— Εἶνε υἱός της, δὲν εἶνε ἀληθές; ἀνέκραξεν ὁ Λουβοὰ ὁρμῶν πρὸς τὸν Ἰασπῖνον, οὗ ἥρπασε τὰς χεῖρας ἐν τῇ ἐξάλλῳ παραφορᾷ τῆς χαρᾶς του.

— Ναί.

Ἕπεται συνέχεια.

ΕΡΚΜΑΝΝ-ΣΑΤΡΙΑΝ

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Εἶνε ὁ ἄνεμος, εἶπον.

— Ὄχι. Εἶνε πόδι σκυλιοῦ, τὸ ὁποῖον ξύνει. Ἄνοιξε, Λιβερλέ· ἄνοιξε, Βλίτζ! Ἔκραξεν ὁ φίλος μου ἐγειρόμενος· πρὶν ὅμως προχωρήσῃ δύο βήματα, γιγαντιαῖος κύων δανικὸς ὥρμησεν εἰς τὸν πύργον καὶ ἐπέθεσε τοὺς ἐμπροσθίους αὐτοῦ πόδας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Σπέρβερ, λείχων τὴν γενειάδα καὶ τὰς παρειὰς αὐτοῦ διὰ τῆς μεγάλης ἐρυθρᾶς του γλώσσης, καὶ ἐκπέμπων ὑλακὰς χαρᾶς.

Ὁ Σπέρβερ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ζώου, καὶ στραφεὶς πρός με·

— Ποῖος ἄνθρωπος, εἶπε, θὰ ἠμποροῦσε νὰ μὲ ἀγαπήσῃ ἔτσι, Φρίτζ.... παρατήρησε τί κεφαλή, τί 'δόντια, τί 'μάτια!

Καί, ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐπέδειξεν ἵνα θαυμάσω ὀδόντας ἱκανοὺς νὰ ξεσχίσωσι βούβαλον. Ἀπομακρύνων εἶτα αὐτὸν μετὰ δυσκολίας, διότι ὁ κύων ἐδιπλασίαζε τὰς θωπείας του, ἐφώναξεν:

— Ἡσύχασε, Λιβερλέ· τὸ 'ξεύρω, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. Καὶ ποῖος θὰ μὲ ἠγάπα, ἐὰν δὲν μὲ ἠγάπας σύ;

Καὶ καθήσας ἐκ νέου, ἔτριβεν αὐταρέσκως διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λιβερλὲ καὶ ἀπηρίθμει τὰ προτερήματα αὐτοῦ.

Ὁ Λιβερλὲ ἐφαίνετο ἐννοῶν αὐτόν.

— Ἰδέ, Φρίτζ, εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ ἄνθος του, εἶνε πέντε χρόνων. Μὲ ἕνα καὶ μόνον δάγκαμα ρίπτει κάτω λύκον. Ὅσας φορὰς ἀπαντῶμεν ἀγριοχοίρους, τρέμω δι' αὐτόν... εἶνε πολὺ ἄφοβος... Φοβοῦμαι μὴ τὸν ξεσχίσουν. Κάτω, Λιβερλέ, ξαπλώσου ἀνάσκελα.

Ὁ κύων ὑπήκουσε, καὶ μᾶς ἔδειξε τὴν κοιλίαν.

— Κύτταξε, Φρίτζ, τὴν γραμμὴν αὐτὴν μὲ χωρὶς τρίχας, ἡ ὁποία πηγαίνει ἀπὸ τὰ μηριὰ ἕως τὸ στῆθος... ἀγριόχοιρος τὴν ἔκαμε. Ὁ δυστυχής... δὲν ἄφινε τὸ αὐτὶ τοῦ ἐχθροῦ.... ἠκολούθησα τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος.... φθάνω... καὶ βλέπω τὸν Λιβερλέ μου εἰς τὴν ἐλεεινὴν αὐτὴν θέσιν. Τὸν ἁρπάζω, τὸν διπλόνω μὲ τὸν μανδύαν μου, καὶ τὸν φέρω ἐδῶ. Εὐτυχῶς τὰ ἐντόσθια δὲν εἶχον πειραχθῆ. Ράπτω τὴν κοιλίαν του... ὁ δυστυχὴς ὑπέφερε... μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔγλυφε τὰς πληγάς του. Τὸ σκυλί, τὸ ὁποῖον γλύφεται, σώνεται! Τὸ 'θυμᾶσαι, Λιβερλέ; Διὰ τοῦτο μὲ ἀγαπᾷς, δὲν εἶνε ἀλήθεια, Λιβερλέ;

Ἠσθανόμην βαθεῖαν συγκίνησιν διὰ τὴν ἀμοιβαίαν στοργὴν τῶν δύο ἐκείνων φίλων· ὁ κύων ἐκίνει τὴν οὐρὰν· ὁ ἄνθρωπος εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων.

— Τί δυνατὸς ποῦ εἶνε, Φρίτζ! Διὰ νὰ ἔλθῃ κοντά μου, ἔκοψε τὴν ἅλυσον καὶ εὑρῆκε τὰ ἴχνη μου! Πάρε, Λιβερλέ.

Καὶ τῷ ἔρριψε τὰ λείψανα τῆς δορκάδος.

Ὁ Λιβερλὲ λαβὼν τὸ δῶρον, ἐπῆγε νὰ ἐξαπλωθῇ παρὰ τὴν ἑστίαν, κρατῶν τὸ ὀστοῦν διὰ τῶν ἐμπροσθίων αὐτοῦ ποδῶν καὶ τρίζων φοβερῶς τοὺς ὀδόντας.

— Ἔ! εἶπεν ὁ κυνηγός, τί θὰ ἔλεγες, ἂν σὲ ἐπρόσταζα νὰ τοῦ πάρῃς τὸ κόκκαλον ἐκεῖνο;

— Θὰ ἦτο δύσκολος ἀποστολή!

Ἐγελάσαμεν εὐθύμως... εἶτα ἐσιωπήσαμεν.

Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς πρὸ πόσου καιροῦ διήρκει ἡ σιγή μας, ὅτε ὑπόκωφός τις ὑλακή, τρομερὰ ὡς εἰ ἀπομεμακρυσμένος κρότος θυέλλης, μᾶς ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσωμεν.

Ἐκυτταξαμεν τὸν Λιβερλέ. Ἐκράτει πάντοτε τὸ ὀστοῦν μεταξὺ τῶν ποδῶν, ἀλλ' ἐγείρας τὴν κεφαλήν, μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς καὶ ὀρθώσας τὰ ὦτα, ἠκροᾶτο... ὀργίλη δέ τις φρικίασις διέτρεχε τὰς τρίχας τῶν νώτων του.

Αἴφνης ἠγέρθη βιαίως καὶ ἐρρίφθη κατὰ τοῦ τοίχου μετὰ ὑλακῆς διακεκομμένης, βραχνώδους, λυσσαλέας. Ἐφαίνετο θέλων νὰ διασχίσῃ τὸν τοῖχον διὰ τοῦ βλέμματος, τὰ δὲ συνεσταλμένα χείλη του ἀπεκάλυπτον διπλῆν, τρομερὰν καὶ χιονόλευκον ὀδοντοστοιχίαν. Ἐσιώπα ἐνίοτε στιγμιαίως, καὶ στηρίζων τὸ ρύγχος εἰς τὴν κάτω γωνίαν τοῦ τοίχου, ἐφύσα βροντωδῶς· εἶτα δὲ ἐγείρετο ἐν ὀργῇ καὶ προσεπάθει νὰ σχίσῃ τὸν γρανίτην διὰ τῶν ὀνύχων.

Ἡμεῖς ἐθεωροῦμεν αὐτόν, οὐδὲν ἐννοοῦντες ἐκ τῆς ἀνησυχίας του.

Δευτέρα λυσσώδης ὑλακή, φοβερωτέρα τῆς πρώτης, μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἀναπηδήσωμεν ἐκ τῶν καθισμάτων μας.

— Λιβερλέ, ἐφώναξεν ὁ Σπέρβερ πλησιάζων τὸν κύνα· τί διάβολον ἔχεις; ἐτρελλάθης;

Λαβὼν δὲ τεμάχιον ξύλου, ἠρεύνησε τὸν τοῖχον. Οὐδὲν κενόν, οὐδεὶς ὕποπτος ἦχος, ὁ κύων ὅμως δὲν ἔπαυεν ὑλακτῶν.

— Φθάνει, Λιβερλέ! πήγαινε νὰ κοιμηθῇς, καὶ μὴ μᾶς ἀνησυχεῖς πλέον!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐξωτερικός τις κρότος ἔπληξε τὰ ὦτά μας. Ἡ θύρα ἠνεώχθη, ὁ δὲ στρογγύλος καὶ καλοκάγαθος Τωβίας Ὀφφενλὼχ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

— Χαίρετε, ἀξιότιμοι κύριοι, εἶπε, τί κάμνετε;

— Αὐτὸς ὁ Λιβερλέ, ἀπεκρίθη ὁ Σπέρβερ, δὲν 'ξεύρομεν τί διάβολο ἔχει καὶ ἀνησυχεῖ...

— Θὰ ἤκουσε τὸν κρότον τῆς ξυλίνης μου κνήμης εἰς τὴν κλίμακα τοῦ πύργου, εἶπεν ὁ Τωβίας γελῶν. Εἶτα δέ, θέτων τὸ φανάριον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξηκολούθησεν:

— Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθετε νὰ δένετε τοὺς σκύλους σας, κύριε Γεδεών. Ἔχετε ἀδυναμίαν δι' αὐτούς, καὶ καμμίαν ἡμέραν, τὰ ζῶά σας θὰ μᾶς διώξουν ἀπὸ τὸ φρούριον. Μόλις πρὸ ὀλίγου, ἐνῷ ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὁ Βλὶτζ μὲ ἄρπαξε ἀπὸ τὴν κνήμην... Νά, φαίνονται ἀκόμη τὰ ἴχνη τῶν 'δοντιῶν του... τὴν καινούργια μου κνήμην... ὁ κακοῦργος!

— Νὰ δέσω τοὺς σκύλους;.. αὐτὸ μᾶς λείπει! ἀνέκραξεν ὁ Γεδεών...

— Δὲν λέγω τοῦτο διὰ τὸν ἑαυτόν μου, φίλε Σπέρβερ· ὁμιλῶ διὰ τὴν τάξιν. Οἱ σκύλοι πρέπει νὰ μείνωσι εἰς τὴν κατοικίαν των, οἱ γάτοι εἰς τὴν στέγην, καὶ οἱ χριστιανοὶ εἰς τὸ φρούριον.

Προφέρων δὲ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὁ Τωβίας ἐκάθησε στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ εἶπε δι' ἐμπιστευτικοῦ ὕφους·

— Βέβαια γνωρίζετε, κύριε, ὅτι ἀπόψε εἶμαι χῆρος;

— Πῶς;

— Βέβαια· ἡ γυναῖκά μου ἀγρυπνεῖ μαζὺ μὲ τὴν Γερτρούδην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου κόμητος.

— Λοιπὸν δὲν βιάζεσθε;

— Καθόλου.

— Κρίμα ὅτι ἤλθατε ἀργά, εἶπεν ὁ Σπέρβερ, ὅλαι αἱ φιάλαι εἶναι ἀδειαναί.

Ἡ τεθλιμμένη ὄψις τοῦ καλοῦ Τωβία μὲ συνεκίνησεν. Ἐπεθύμει τόσον νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς χηρείας του!

— Δὲν πειράζει, ἐστέναξεν... Θὰ ἦναι δι' ἄλλοτε. Ὅ,τι ἀναβάλλεται δὲν χάνεται.

Καὶ ἐγερθείς, ἔλαβε τὸ φανάριόν του.

— Καλὴν νύκτα, κύριοι.

— Περίμεινε. Βλέπω ὅτι ὁ Φρὶτζ νυστάζει... Πηγαίνομε μαζύ.

— Εὐχαρίστως, Σπέρβερ, εὐχαρίστως. Θὰ περάσωμεν νὰ ἴδωμεν τὸν μάστρο-Τρούμπ, τὸν οἰκονόμον, εἶναι κάτω μὲ τοὺς ἄλλους, ὁ Κναπβοὺρστ διηγεῖται τὰ παραμύθιά του.

— Καλά. Χαῖρε, Φρίτζ!

— Καλὴν νύκτα, Γεδεών. Μὴ λησμόνει δὲ νὰ μὲ φωνάξῃς ἐὰν ἡ κατάστασις τοῦ κυρίου κόμητος χειροτερεύσῃ.

— Μεῖνε ἥσυχος... Λιβερλέ, ἔλα!

Ἐξῆλθον.

Ἐνῷ δὲ διήρχοντο τὸ γεφυρωτόν, ἤκουσα τὸ ὡρολόγιον τοῦ Νιδὲκ σημαῖνον τὴν ἑνδεκάτην ὥραν.

Ἦμην κατάκοπος.

Δ΄

Ἡ αὐγὴ ἤρχισεν ἤδη νὰ φωτίζῃ τὸ μόνον τοῦ πύργου παράθυρον ὅτε μ' ἐξύπνησεν ὁ μεμακρυσμένος ἦχος κυνηγετικοῦ κέρατος.

Ἠγέρθην εὐθύς, ἠνέῳξα τὸ παράθυρον καὶ ἐθεώρησα ἀπλήστως τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ὅπερ παρουσιάζετο εἰς τὰ βλέμματά μου, παρεμφερὲς ἐκείνῳ, ὅπερ ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν Ἄλπεων βλέπει ἑκάστην πρωΐαν ὁ ἀετὸς ὅταν ἀραιοῦται ὁ πορφυροῦς πέπλος τοῦ ὁρίζοντος· ὄρη, ὄρη, ὄρη... καί, εἰς τὸ βάθος, τὸ ἄπειρον... μαγικὴ εἰκών, μαρτυροῦσα τοῦ Πλάστου τὴν παντοδυναμίαν.

Πρὸ εἴκοσι ἤδη λεπτῶν τῆς ὥρας ἐρέμβαζον, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ὅτε χείρ τις ἐστηρίχθη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου μου.

Ἐστράφην· ἡ γαληνιαῖα μορφὴ καὶ τὸ σιωπηλὸν μειδίαμα τοῦ Γεδεῶνος μ' ἐχαιρέτισαν δι' ἑνός·

— Καλημέρα, Φρίτζ.

Εἶτα ἔλαβε θέσιν παρ' ἐμοὶ εἰς τὸ παράθυρον ροφῶν τὴν μικράν του καπνοσύριγγα, καὶ τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἄπειρον, ἔλεγεν·

— Νά, Φρίτζ, κύτταξε... τὸ θέαμα αὐτὸ βέβαια θὰ σοῦ ἀρέσει· εἶσαι καὶ σὺ παιδὶ τοῦ Μελανοῦ Δάσους. Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος, εἶναι ἡ Κοίλη Πέτρα... Τὴν βλέπεις; θυμᾶσαι τὴν Γερτρούδην... πόσον μακρυὰ εἶναι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη!

Ἐσπόγγισε δάκρυ· τί ἠδυνάμην νὰ τῷ εἴπω;

— Φρίτζ, ἐξηκολούθησε μετὰ βραχεῖάν τινα παῦσιν· ὅλα πηγαίνουν καλά· ὁ κύριος κόμης δὲν ἔπαθε προσβολὴν τὴν νύκτα.

Αἱ λέξεις αὗται μὲ ἀπέσπασαν τοῦ ρεμβασμοῦ μου, καὶ μ' ἐπανέφερον εἰς τὸ αἴσθημα τῆς πραγματικότητος.

— Αἴ, τόσον τὸ καλλίτερον!

— Εἰς σὲ χρεωστεῖται αὐτό, Φρίτζ.

— Πῶς εἰς ἐμέ; Δὲν τῷ διέταξα τίποτε!

— Καὶ τί πειράζει; εἶσαι ἐδῶ, καὶ τοῦτο φθάνει!

— Ἀστειεύεσαι, Γεδεών· τί ὠφελεῖ ἡ παρουσία μου ἂν δὲν τῷ δίδω ἰατρικά;

— Ὠφελεῖ πολύ· ἔχεις καλὸν οἰωνόν.

Τὸν προσέβλεψα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· δὲν ἐγέλα.

— Μάλιστα, ἐπανέλαβε σοβαρῶς, ἔχεις καλὸν οἰωνόν, Φρίτζ· τὰ περασμένα χρόνια ὁ κύριος κόμης ἐπάθαινε δευτέραν προσβολὴν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ ἔπειτα τρίτην, τετάρτην. Σὺ ἐμποδίζεις ὅλα αὐτά, καὶ σταματᾷς τὴν ἀσθένειαν, τοῦτο εἶναι βεβαιότατον.

— Ὄχι δὰ καὶ πολύ, φίλε Σπέρβερ· εὑρίσκω, ἐξ ἐναντίας, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ σκοτεινόν.

— Εἰς κάθε ἡλικίαν μανθάνει κανεὶς κάτι τι, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγαθὸς γέρων, ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἄνθρωποι μὲ καλοὺς καὶ ἄνθρωποι μὲ κακοὺς οἰωνούς. Παραδείγματος χάριν, τοῦ Κνάσβουρστ τὸ 'μάτι πιάνει. Ὅταν τὸν ἀπαντήσω τὴν στιγμὴν ποὺ ἑτοιμάζομαι νὰ ὑπάγω εἰς τὸ κυνῆγι, εἶμαι βέβαιος ὅτι κάτι δυστύχημα θὰ μοῦ συμβῇ· τὸ τουφέκι μου δὲν πιάνει φωτιά... στραγγαλίζω τὸ ποδάρι... μοῦ ξεκοιλιάζουν ἕνα σκυλί... 'ξεύρω κι' ἐγώ! Διὰ τοῦτο ἐγὼ ποῦ τὸ γνωρίζω, φροντίζω πάντα νὰ φεύγω πρὶν 'ξημερώσῃ... ἢ φεύγω ἀπὸ τὴν ὀπίσω θύρα.

— Ἐννόησα· ἀλλ' αἱ ἰδέαι σου μοὶ φαίνονται παράδοξοι, Γεδεών.

— Καὶ σύ, Φρίτζ, ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ μὲ ἀκούσῃ, εἶσαι καλὸς νέος. Ἔχεις τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, φθάνει δὲ νὰ ἴδῃ κανεὶς τὴν ἀνοικτήν σου φυσιογνωμίαν, τὸ εἰλικρινές σου βλέμμα, τὸ ἀγαθόν σου χαμόγελον, διὰ νὰ αἰσθάνεται τὴν καρδίαν του εὐχαριστημένην... Μὲ ὀλίγα λόγια, εἶσαι τυχηρός, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... τὸ ἔλεγα πάντοτε... καὶ ἡ ἀπόδειξις... θέλεις τὴν ἀπόδειξιν;

— Ναί, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν! δὲν θὰ μοὶ εἶνε δυσάρεστον νὰ μάθω τόσας ἀρετὰς κρυμμένας εἰς τὸ ἄτομόν μου.

— Λοιπόν, εἶπε, σφίγγων μοι τὸν βραχίονα, ἰδὲ ἐκεῖ κάτω!

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε λόφον τινά, τετρακόσια περίπου βήματα μακρὰν τοῦ φρουρίου.

— Δὲν βλέπω τίποτε.

— Βέβαια· εἶνε ἁπλούστατον πρᾶγμα· ἔδιωξα τὴν Πανώλην. Κάθε χρόνον κατὰ τὴν δευτέραν προσβολήν, τὴν ἐβλέπομεν ἐκεῖ ποῦ κρατοῦσε τὰ γόνατά της. Τὴν νύκτα ἄναπτε φωτιά, ἐζεσταίνετο καὶ ἔβραζε χόρτα. Ἦτο κατάρα! Σήμερον πρώτη μου φροντὶς ἦτον ν' ἀναβῶ εἰς τὸν μικρὸν πύργον τῶν σημείων... δὲν εἶδον τίποτε... Ἡ κακὴ γραῖα ἔφυγε, βέβαια, ἀφοῦ κατάλαβε ὅτι εἶσαι ἐδῶ.

Ἐναγκαλιζόμενός με δὲ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ἀξιόλογος γέρων, εἶπε διὰ συγκεκινημένης φωνῆς·

— Ἄ, Φρίτζ, τί εὐτυχία νὰ σ' ἔχωμεν ἐδῶ! ἡ γρηὰ θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸν θυμόν της... χά! χά!

Ἐντρεπόμην, τὸ ὁμολογῶ, διότι οὐδέποτε εἶχον γνωρίσει τὰ τόσα προτερήματά μου.

— Λοιπόν, Σπέρβερ, ἐπανέλαβον, ὁ κόμης ἐπέρασεν ἥσυχος τὴν νύκτα;

— Ἡσυχώτατος!

— Τὰ πάντα λοιπὸν βαίνουσι κατ' εὐχήν· ἂς καταβῶμεν.

Διήλθομεν καὶ πάλιν τὸ γεφυρωτὸν καὶ ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω κάλλιον τὴν δίοδον ἐκείνην, ἧς τινος τὰ τείχη ὑψοῦντο ὑπερβολικῶς, ἐκτεινόμενα μέχρι τῆς βαθυτάτης κοιλάδος. Ἦτο ὡσεὶ κλίμαξ ἐκ κρημνῶν, ἐπικειμένων ἀλλήλοις.

Ρίψας τὸ βλέμμα ἐκεῖθεν, ἠσθάνθην σκοτοδινίασιν καὶ ὠπισθοδρόμησα ἔντρομος μέχρι τοῦ γεφυρωτοῦ· εἰσελθὼν ταχέως εἰς τὸν πρὸς τὸ φρούριον διάδρομον, ἐνῷ διεβαίνομεν πρὸ ἀνοικτῆς θύρας, εἶδον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς διπλῆς τινος κλίμακος, τὸν Κνάσβουρστ, οὗτινος ἡ παράδοξος φυσιογνωμία μοὶ εἶχε προξενήσει ἐντύπωσιν τὴν προτεραίαν. Αὐτὴ δὲ ἡ αἴθουσα προσείλκυσε τὴν προσοχήν μου. Ἦτο ἡ βιβλιοθήκη τοῦ φρουρίου, ὑψηλή, σκοτεινή, κονιώδης, μὲ μεγάλα τοξοειδῆ παράθυρα, ἀρχίζοντα ἐκ τοῦ θόλου καὶ κατερχόμενα ἕως τριῶν μέτρων ὕψος ἀπὸ τοῦ πατώματος.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, ἐπὶ εὐρέων βιβλιοθηκῶν τοποθετούμενα, εὑρίσκοντο οὐχὶ μόνον πάντα τὰ ἔγγραφα, οἱ τίτλοι, καὶ τὰ γενεαλογικὰ δένδρα τοῦ Νιδέκ, τὰ ἀποδεικνύοντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς συγγενείας καὶ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐνδοξοτέρους τῆς Γερμανίας οἴκους, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ χρονικὰ τοῦ Μέλανος Δάσους, αἱ συλλογαὶ τῶν ἀρχαίων πατριωτικῶν ἀσμάτων, καὶ τὰ μεγάλα εἰς φύλλον συγγράμματα ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Γουτεμβεργίου καὶ τοῦ Φάουστ, ἀξιοσέβαστα καὶ ἐπὶ τῇ ἡλικίᾳ των καὶ ἐπὶ τῷ βαρεῖ αὐτῶν καλύμματι. Αἱ γιγαντιαῖαι σκιαὶ τοῦ θόλου, ρίπτουσαι τὰ ψυχρὰ αὐτῶν χρώματα ἐπὶ τῶν τοίχων, ἤγειρον τὰς ἀναμνήσεις τῶν μεσαιωνικῶν μοναστηρίων· ὁ δὲ πυγμαῖος Κνάσβουρστ, συσπειρούμενος ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, κρατῶν ὑπερμέγεθες ἐρυθρόνωτον βιβλίον ἐπὶ τῶν παραμεμορφωμένων γονάτων, τὴν κεφαλὴν κρύπτων ἐντὸς καλύμματος ἐκ δέρματος, τὴν ρίνα ἔχων πεπιεσμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς φαιοὺς καὶ φωσφορίζοντας, τὰ χείλη συνεσταλμένα ὡς ἐκ τῆς σκέψεως, ἰσχνὸς τὸ σῶμα καὶ στρογγύλος τοὺς ὤμους, ἐφαίνετο ὁ φυσικὸς κάτοικος, ὁ ποντικός, ὡς ἔλεγεν ὁ Σπέρβερ, τοῦ τελευταίου ἐκείνου καταφυγίου τῆς ἐπιστήμης εἰς τὸ Νιδέκ.

Ὅ,τι ὅμως παρεῖχεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἱστορικήν, πράγματι, σπουδαιότητα, ἦσαν αἱ εἰκόνες τῆς οἰκογενείας, αἵτινες ἐκάλυπτον ὁλόκληρον τοῖχον.

Πάντες ἦσαν ἐκεῖ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀπὸ τοῦ Οὔγου τοῦ Λύκου μέχρι τοῦ Γέρι Χάνζ, τοῦ νῦν κυρίου... Ἀπὸ τοῦ ἀμόρφου σχεδιάσματος βαρβαρικῆς ἐποχῆς μέχρι τοῦ τελείου ἔργου τῶν διασημοτέρων τοῦ αἰῶνός μας ζωγράφων.

Τὰ βλέμματά μου ἐστράφησαν, φυσικῷ τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Οὔγος ὁ Α' φαλακρὸς τὴν κεφαλήν, ἐφαίνετο θεωρῶν με. Οἱ φαιοὶ αἱματόφυρτοι ὀφθαλμοί του, ἡ ἐρυθρὰ γενειάς, τὰ πλατέα τριχώδη ὦτα τῷ ἔδιδον ὕφος ἄγριον, ὅπερ μοὶ ἐνέπνευσε φόβον.

Παρ' αὐτῷ, ὡς ἀρνίον πλησίον λύκου, νεᾶνίς τις γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ τὸ βλέμμα, ὑψηλὸν ἔχουσα τὸ μέτωπον καὶ τὰς χεῖρας συνηνωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἵνα στηρίξῃ προσευχητάριον μετὰ χαλυβδίνων πορπῶν, τὴν ξανθὴν καὶ λεπτὴν κόμην πίπτουσαν βοστρυχηδὸν ἀμφοτέρωθεν τοῦ προσώπου ὡσεὶ χρυσῆ τις στεφάνη, εἵλκυσε τὴν προσοχήν μου διὰ τὴν πρὸς τὴν δεσποινίδα Ὀδηλίαν ὁμοιότητά της.

Οὐδὲν ἡδύτερον καὶ θελκτικώτερον τῆς παλαιᾶς ἐκείνης εἰκόνος, ἐζωγραφισμένης ἐπὶ σανίδος, ξηρᾶς ἴσως καὶ αὐστηρᾶς τὰς γραμμάς, ἀλλὰ πλήρους ἀξιεράστου ἀφελείας.

Τὴν παρετήρουν πρό τινος, ὅτε ἑτέρα τις εἰκὼν γυναικός, παρ' αὐτῇ κεκρυμμένη, εἵλκυσε τὰ βλέμματά μου. Φαντάσθητι τὸν γοτθικὸν τύπον κατὰ τὴν ἀρχικήν του ἀκρίβειαν· μέτωπον μακρὸν καὶ στενόν, ὀφθαλμοὺς κιτρίνους, κόμην πυρρῆν καὶ ρίνα γρυπήν.

Ἡ γυνὴ αὕτη φαίνεται ἐπίτηδες πλασμένη διὰ τὸν Οὔγον, εἶπον καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἤρχισα παρατηρῶν τὴν ἐσθῆτά της. Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐστηρίζετο ἐπὶ σπάθης· σιδηροῦς δὲ θώραξ περιέσφιγγε τὸ στῆθός της.

Ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω τὰς σκέψεις, αἵτινες διήρχοντο τοῦ νοῦ μου πρὸ τῶν τριῶν ἐκείνων εἰκόνων· οἱ ὀφθαλμοί μου μετέβαινον ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην μετὰ παραδόξου περιεργείας· δὲν ἠδυνάμην νὰ τοὺς ἀποσπάσω.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ ἐπάνω τόσον ἐνωρὶς μὲ τὸ φῶς; εἶπεν ὁ Σπέρβερ πρὸς τὸν Κνάσβουρστ. Φαίνεται ὅτι δὲν ἐκοιμήθης ὅλην τὴν νύκτα.

— Εἶνε ἀληθές· διῆλθον τὴν νύκτα ἀναγινώσκων.

— Δὲν σὲ φθάνει ἡ ἡμέρα;

— Ὄχι· καταγίνομαι περὶ σπουδαίου τινος ζητήματος, καὶ δὲν θὰ κουνηθῶ παρὰ ὅταν τὸ λύσω.

—Διάβολε! .. Καὶ περὶ τίνος πρόκειται;

—Πρόκειται νὰ μάθω πῶς ὁ Λουδοβῖκος τοῦ Νιδὲκ εὗρε τὸν πρόγονόν μου, Ὄθωνα τὸν Νάννον, εἰς τὰ δάση τῆς Τουριγγίας. Γνωρίζεις, Σπέρβερ, ὅτι ὁ προπάππός μου Ὄθων ἦτο ὑψηλὸς ἕνα μόνον πῆχυν. Ἦτο δὲ προσφιλὴς εἰς πάντας, ἕνεκα τῶν γνώσεών του, καὶ διεκρίθη κατὰ τὴν στέψιν τοῦ Αὐτοκράτορος Ροδόλφου. Ὁ κόμης Λουδοβῖκος τὸν ἐνέκλεισεν ἐντὸς τοῦ φέροντος τὰ πτερά του. Κατὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ὄθων ἤνοιγε τὴν οὐρὰν τοῦ πτηνοῦ, πάντες δὲ αὐλικοί τε καὶ κυρίαι ἐθαύμαζον τὸν εὐφυᾶ ἐκεῖνον μηχανισμόν. Τέλος, ὁ Ὄθων ἐξῆλθε, κρατῶν ξῖφος εἰς τὴν δεξιάν, καὶ δι' ἠχηρᾶς φωνῆς ἔκραξε: «Ζήτω ὁ Ροδόλφος, τῆς Ἀβσούργης ὁ Αὐτοκράτωρ!»

Ὁ ἱστοριογράφος Βερνάρδος Χερτζύγ, ὅστις ἀναφέρει πάντα ταῦτα, δὲν μνημονεύει πόθεν ἤρχετο ὁ νάννος ἐκεῖνος... ἂν ἦτο κοινῆς καταγωγῆς... ἢ ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας... τὸ ὁποῖον φαίνεται καὶ πιθανώτερον, διότι ὁ ὄχλος δὲν ἔχει τόσην εὐφυΐαν!

Ἤμην ἔκπληκτος διὰ τὴν ἔπαρσιν τοῦ ἀνθρωπαρίου. Ζωηρὰ ὅμως περιέργεια μὲ ὤθησε νὰ τὸν ἀποκτήσω φίλον. Αὐτὸς καὶ μόνος ἠδύνατο νὰ μοὶ παρέχῃ πληροφορίας περὶ τῶν δύο πρὸς δεξιὰν τοῦ Οὔγου εἰκόνων.

— Κύριε Κνάσβουρστ, τῷ εἶπον μετὰ σεβασμοῦ, θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μοὶ λύσετε μίαν ἀπορίαν;

Ὁ κυφός, κολακευθεὶς ἐκ τῶν λόγων μου, ἀπεκρίθη·

— Ὁμιλεῖτε, κύριε, ἐὰν πρόκειται περὶ χρονικῶν, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν σας.

— Ἀκριβῶς ἐπεθύμουν νὰ μάθω ποῖα πρόσωπα παριστῶσιν ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη εἰκὼν τῆς πινακοθήκης σας.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κνάσβουρστ, οὗτινος ἡ φυσιογνωμία ἐζωηρεύθη, ὁμιλεῖτε περὶ τῆς Ἐδβίγης καὶ τῆς Οὐλδίκης, τῶν δύο συζύγων τοῦ Οὔγου!

Ἀποθέσας δὲ τὸ βιβλίον, κατῆλθε τὴν κλίμακα ἵνα εὐκολώτερον συνομιλήσωμεν.

Οἱ ὀφθαλμοί του ἐσπινθηροβόλουν· ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένος νὰ ἐπιδείξῃ τὴν σοφίαν του.

Φθάσας πλησίον μου μ' ἐχαιρέτισεν ἐπιχαρίτως.

— Κύριε, εἶπε τείνων τὴν μακρὰν ὀστεώδη χεῖρά του πρὸς τὰς εἰκόνας, ὁ Οὔγος τοῦ Νιδέκ, πρῶτος τῆς οἰκογενείας του, ἐνυμφεύθη τῷ 823, τὴν Ἐδβίγην τοῦ Λουτζελβούργου, ἥτις ἀπεβίωσε τῷ 837, ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, χωρὶς ν' ἀφίσῃ τέκνα. Ὁ δὲ Οὔγος, γενόμενος κύριος τῆς μεγάλης αὐτῆς προικός, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς γυναικαδέλφους του, πρὸς οὓς ἦλθεν εἰς αἱματηρὰς μάχας. Ἡ ἄλλη ἐκείνη γυνή, ἣν βλέπετε θωρακοφοροῦσαν, τὸν ἐβοήθησε διὰ τῶν συμβουλῶν της. Ἦτο ἀνδρία γυνή ... ἄγνωστον πόθεν προερχομένη καὶ εἰς τίνα οἰκογένειαν ἀνήκουσα. Τὸν Οὔγον, συλληφθέντα παρὰ τοῦ Φρὰντζ φὸν Λουτζελβούργ, καὶ μέλλοντα νὰ ἀπαγχονισθῇ, ἔσωσεν ἡ Οὐλδίνα, κυριεύσασα τὸν ἐχθρικὸν πύργον ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπηκόων της καὶ ἀπαγχονίσασα τὸν Φρὰντζ ἀντ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Οὔγος τὴν ἐνυμφεύθη τῷ 843, καὶ ἔσχε παρ' αὐτῆς τρία τέκνα.

— Λοιπόν, ἀπεκρίθην σύννους, ἡ πρώτη αὐτοῦ σύζυγος ἐκαλεῖτο Ἐδβίγη, οἱ δὲ ἀπόγονοι τοῦ Νιδὲκ οὐδεμίαν ἔχουσι πρὸς αὐτὴν σχέσιν;

— Οὐδεμίαν.

— Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἐπιδείξω τὸ γενεαλογικόν μας δένδρον. Ἡ Ἐδβίγη δὲν εἶχε τέκνα... Ἡ δὲ Οὐλδίνα, ἡ δευτέρα τοῦ Οὔγου σύζυγος, εἶχε τρία.

— Παράδοξον!

— Διατί;

— Ἐνόμισα ὅτι εἶδον ὁμοιότητά τινα...

—Αἱ ὁμοιότητες.. ἔ.. αἱ ὁμοιότητες!.. εἶπεν ὁ Κνάσβουρστ μετὰ ὀξέως γέλωτος. Ἰδέτε τὴν εἰκόνα ταύτην ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ τούτου κυτίου· παρίστησι τὸν Χὰνζ Βούρστ, τὸν προπάππον μου. Ἔχει γρυπὴν τὴν ρίνα· ἐγὼ τὴν ἔχω σιμήν· μὴ δὲν εἶμαι ἔγγονός του;

— Βέβαια.

— Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τοὺς Νιδέκ. Πιθανὸν νὰ ὁμοιάσωσι τῆς Ἐδβίγης, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ἡ Οὐλδίνα εἶναι γενάρχης των. Ἰδοὺ τὸ γενεαλογικὸν δένδρον, κύριε!

Ἀπεχωρίσθημεν, ὁ Κνάσβουρστ καὶ ἐγώ, συνδεδεμένοι διὰ μεγάλης φιλίας.

Ε'

— Καὶ ὅμως, ἔλεγον μονολογῶν, ἡ ὁμοιότης ὑπάρχει... Ἀλλὰ εἶνε σύμπτωσις... Τί δὲ εἶνε ἡ σύμπτωσις;.. ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ. Κάτι συμβαίνει!

Ἠκολούθουν σύννους τὸν φίλον μου Σπέρβερ, ἡ δὲ εἰκὼν τῆς Ἐδβίγης ἀνεμίχθη ἐν τῷ πνεύματί μου μετὰ τῆς εἰκόνος τῆς νεαρᾶς κομήσσης.

Αἴφνης ὁ Γεδεὼν ἔστη· ἤμεθα πρὸ τῶν δωματίων τοῦ κόμητος.

— Ἔμβα, Φρίτζ, μοὶ εἶπε, ἐγὼ πηγαίνω νὰ φροντίσω διὰ τὴν τροφὴν τῶν σκύλων· θὰ ἐπιστρέψω εὐθύς.

Εἰσῆλθον. Ὁποία δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μου ὅτε εἶδον, ἐν τῇ σκιᾷ τῆς παστάδος τὸν κόμητα, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του καὶ παρατηροῦντά με προσεκτικῶς!

Ἕπεται συνέχεια. ΑΝΤ. Φ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΓΥΝΗ

ὑπὸ Γ. Δ. Ξενοπούλου

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΑ

Διήγημα

Ἡ Μαρία ἦτο χήρα. Ὁ σύζυγός της Κωνσταντὴς ἦν ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἀποθνήσκων δ' ἀφῆκεν υἱόν, τὸν μόνον κληρονόμον τοῦ ὀνόματός του, δωδεκαετῆ.

Μολονότι ἀγράμματος, καὶ ἴσως δι' αὐτὸ τοῦτο ὁ μάστρο-Κωνσταντὴς ζῶν ἔτι ἐπεθύμει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο νὰ σπουδάσῃ ὁ υἱός του τὰ γράμματα ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν ἐπιστήμονα.

Ἔπρεπε νὰ τὸν ἐβλέπατε μετὰ πόσου ζήλου ἐγκατέλιπε τὴν ἐργασίαν του ἵνα τρέξῃ εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ υἱοῦ του.

— Ἔ! πῶς πηγαίνει, δάσκαλε, ὁ Περικλῆς; ἠρώτα μὲ τὴν ἁπλοϊκήν του φωνὴν ἀφαιρῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μετὰ σεβασμοῦ τὸ *κασκέτον* του.

Καὶ περιέμενεν ἐναγωνίως ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ διδασκάλου, ὁτὲ μὲν χαροποιοῦσαν αὐτόν, ὁτὲ δέ, ἀλλὰ συνηθέστερον, πικραίνουσαν καὶ λυποῦσαν. Καὶ ἀπήρχετο ἐκεῖθεν κατηφής, μεταβαίνων εἰς τὸ *μαγαζί* του ἵνα ἐργασθῇ καὶ κερδίσῃ χρήματα διὰ τὸν υἱόν του, τὸν ἀμελῆ Περικλῆ.

Ἐκεῖ ἔτεινον ὅλαι του αἱ σκέψεις, ὅλοι οἱ κόποι, ὅλαι αἱ ἰδέαι. Ἄπορον πῶς ἄνθρωποι ἀγράμματοι παντελῶς καὶ ἁπλοϊκοὶ αἰσθάνονται τόσον πρὸς τὴν μάθησιν ἔρωτα.

Ἐνθυμοῦμαι τὸν μακαρίτην ἐρχόμενον παρ' ἡμῖν, λίαν γνωρίμοις του, διότι ὁ πατήρ μου τῷ ἐπρομήθευεν εἴτε ξυλείαν, εἴτε τὸν ἐβοήθει καὶ εἰς χρηματικάς του ἀνάγκας, ἵνα ζητήσῃ ἐμὲ καὶ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ υἱοῦ του.

— Ἔ! ἦρθε σήμερα ὁ Περικλῆς; μοὶ ἔλεγε; διότι ἐσυνείθιζε νὰ μοὶ τὸν στέλλῃ ὅπως τὸν προγυμνάζω.

— Ὄχι, δὲν ἦλθε μαστρο-Κωνσταντή, ἀπεκρινόμην, καὶ ἀνεχώρει ὁ δυστυχὴς πατὴρ μὲ τὴν λύπην εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ ἂν ποτὲ ἤρχετο οὐδὲ ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας ἀπεφάσιζε νὰ προσέξῃ εἰς τὰ λεγόμενά μου οὗτος.

— Περικλῆ, ἐπὶ τέλους πρόσεξε, τῷ ἔλεγον σχολαστικώτατα, δεκαπέντε ρήματα ἐξαιρούμενα τρέπουσι τὸ ε....

— Οὔφ! ἔκαμνε μορφάζων ἐκεῖνος, μὲ τὰς ἐξαιρέσεις αὐτὰς τῆς γραμματικῆς κοντεύω ν' ἀποξηραθῶ, κύριε Αἴσωπε.

Καὶ ἔσπευδε νὰ συλλάβῃ περιϊπταμένην μυῖαν ἵνα εἰς τὰ ὀπίσθιά της κολλήσῃ τεμάχιον χάρτου καὶ ἀφήσῃ αὐτὴν καὶ πάλιν νὰ πετάξῃ, ὅπερ λίαν ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ ἐν τῷ σχολείῳ.

*
* *

Ὁ πατήρ του κρυολογήσας αἴφνης ἀπέθανεν. Οὕτω δέ, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, ἔμεινεν ἡ χήρα του Μαρία μετὰ τοῦ υἱοῦ της Περικλέους, οὐδόλως συνετισθέντος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἀλλ' εἰπέρ ποτε ἐξακολουθοῦντος νὰ δεικνύῃ τὴν πρὸς τὰ γράμματα ἀντιπαθειάν του.

Μεγαλειτέραν μάλιστα εὑρὼν ἐλευθερίαν οὐδέποτε προσήρχετο εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ πάντοτε μετ'ἄλλων φίλων, κατὰ τὴν σχολικὴν διάλεκτον, *ἔσκαζε καλόν*, τρέχων ὁτὲ μὲν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁτὲ δὲ ἐξέδραμεν ἀνὰ τὰς ἐξοχάς, καὶ ἄλλοτε μένων εἰς ἀπόκεντρα καφφενεῖα ἐλάμβανε τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς χαρτοπαιξίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος.

Θὰ ἔγραφον ἐνταῦθα ποῦ καταλήγουσιν οἱ οὕτω πράττοντες, ἀλλ' οὐ τῆς παρούσης ὥρας. Ὁ σκοπός μου εἶνε ἄλλος, ν' ἀφηγηθῶ τὸν βίον τοῦ Περικλέους, ἁπλούστατον, εἶν' ἀληθές, ἀλλὰ λίαν συγκινητικὸν καὶ ἐνδιαφέροντα.

Ὁ Περικλῆς αὐξανόμενος εἰς ἡλικίαν ὑφ' ὅρους ἐπιτρέποντας αὐτῷ μικράς τινας ἀταξίας τὸ πρῶτον, ἐσυνείθισεν εἶτα καὶ αὐτὸς νὰ μὴ δέχεται παρατηρήσεις καὶ τοὺς γονεῖς του νὰ μὴ τολμῶσι νὰ τοῦ κάμνωσι τοιαύτας, ἢ λίαν ἀσθενεῖς καὶ οἱονεὶ χαϊδευτικάς.

Τυχὼν φύσεως λίαν εὐπλάστου, ἀφέθη μόνος νὰ τὴν μορφώσῃ, καὶ ἐκ τῆς συνήθους πρὸς ἄλλα παιδία τῆς γειτονιᾶς σχέσεως, ἔπλασε ταύτην, λίαν ταχέως μάλιστα, ἄγαν αὐθάδη καὶ ἀτίθασσον.

Ἄμεσον τούτου ἐπακολούθημα ἦν ἡ πρὸς πάντας παρακοή, ἡ κατ' ἰδίαν βούλησιν διεξαγωγὴ πάσης αὐτὸν ἀφορώσης ὑποθέσεως καὶ ἡ αὐτῷ ἀρέσκουσα διευθέτησις τῶν ἐργασίμων ὡρῶν, δηλαδὴ τῶν ὡρῶν τῆς διασκεδάσεως, διότι ποτὲ δὲν εἰργάζετο.

Ὁ οὕτω χαραχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ δρόμος, ὁμαλὸς βεβαίως κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς πάντα ἄπειρον τῶν κοινωνικῶν βαράθρων, ἦτο ἀδύνατον διὰ πάντα πεπειραμένον νὰ ἔχῃ καὶ ὁμαλὸν τὸ τέλος διὰ τὸν Περικλέα. Ὁ βίος του ἔβαινε, πρὸς μεγάλην του χαράν, εὐχάριστος, ρόδινος, ἂν θέλετε, καὶ τῷ προσεμειδία ὑπισχνούμενος αὐτῷ εἰς τὸ μέλλον μεγαλειτέρας ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις. Ἀλλὰ πάντως, ὁ κανονικῶς ἐκτυλισσόμενος οὗτος μῖτος, θὰ ἐδείκνυεν ἕνα κόμβον· ὡς εἶνε δὲ πασίδηλον, ὁ δεύτερος καὶ τρίτος κόμβος δὲν ἤθελον βραδύνει ἐπιφέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἕνα *λυμένον*, τὴν αἰφνίδιον διακοπὴν τῆς ἀπολυστικῆς ταύτης ζωῆς του.

Τοῦτο θέλοντες νὰ προλάβωσιν οἰκογενειακοὶ φίλοι, ἐνουθέτησαν αὐτόν, συμβουλεύσαντες καὶ τὴν μητέρα του πῶς καταλληλότερον νὰ φερθῇ.

Ἑσπέραν δέ τινα, ὅτε κατὰ τὸ σύνηθες ὁ Περικλῆς εἰσήρχετο εἰς τὸν οἶκόν του ὀλίγον τι βεβρεγμένος, εὗρε τὴν μητέρα του κλαίουσαν.

Τῷ ἐφάνη τοῦτο παράδοξον, ἐπειδὴ πάντοτε ἔκρυπτεν αὕτη τὰ δάκρυά της, καὶ τὴν ἠρώτησεν. Ἡ καρδία του ἐμαλάσσετο ἔτι εἰς τὴν δύναμιν τῶν μητρικῶν δακρύων· δὲν εἶχε ὁλοτελῶς ἀποβάλει πᾶν τρυφερὸν αἴσθημα.

Τὴν ἐρώτησίν του ἐπηκολούθησε συνδιάλεξις μυστική, τρυφερά, ἁγία, συνδιάλεξις μητρὸς δυστυχοῦς πρὸς ἀπολωλότα υἱόν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτης ὁ Περικλῆς ἐφαίνετο δακρύων, καὶ ὡσεὶ εἰς ἄλλον τινὰ κόσμον ἰδεῶν μεταβαίνων, κόσμον ἄγνωστον μέχρι τοῦδε αὐτῷ, ὁ ὁποῖος φαίνεται τὸν ἠὐχαρίστει, διότι μετὰ τὸ πέρας τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του δακρύβρεκτος.

Τὰ δάκρυα ταῦτα ἦσαν βάπτισμα σωτηρίας δι' αὐτόν· ὁ Περικλῆς μετενόησε καὶ ἐσώθη.

*
* *

Ἔκτοτε μετήλλαξεν ἕξεις καὶ συνηθείας. Ὁ βίος του ὑπέστη ἀλλοίωσιν.

Ἠγείρετο τὸ πρωὶ καὶ μετέβαινε νὰ ἐργασθῇ παρὰ πατρικῷ του φίλῳ φερετροποιῷ.

Ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἔργον τοῦ πατρός του, νὰ γίνῃ ξυλουργός, καὶ παρέμεινεν ὡς μαθητευόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ φερετροποιεῖον τοῦ πατρικοῦ φίλου.

Τὰς πρώτας ἡμέρας τῷ ἐφάνη πολὺ δυσχερὲς νὰ κρατῇ τὸν σκέπαρνον καὶ νὰ τὸν καταφέρῃ ἐπὶ τῶν ξύλων κανονικῶς λειαίνων ταῦτα ἐξ ἴσου, πολὺ δὲ κοπιῶδες ν' ἀνακινῇ τὰς χεῖρας κρατῶν τὸν μέγαν πριόνα καὶ ν' ἀποκόπτῃ, τῇ βοηθείᾳ καὶ ἑτέρου μαθητευομένου, ἀκριβῶς εἰς τὴν χαραχθεῖσαν γραμμὴν ὑπερμεγέθη σανίδα.

Καὶ ὅμως κατενίκησε πᾶν τὸ ἀναφαινόμενον ἐμπόδιον, κατενίκησε τοὺς κόπους καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐτελειοποιεῖτο εἰς τὸ ἔργον. Ἡ ὀκνηρία τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει καὶ εἰργάζετο, εἰργάζετο πάντοτε μὲ ὑπομονὴν γέροντος ἐργάτου.

Κάποτε ἦλθέ τις καὶ παρήγγειλεν εἰς τὸν πρωτομάστορη ἕνα φέρετρον διὰ τὸν υἱὸν ἑνὸς πλουσίου τραπεζίτου κατοικοῦντος ἐκεῖ που πλησίον. Ἦτο ἑορτὴ καὶ οἱ ἐργάται ἅπαντες ἔλειπον.

— Περικλῆ, εἶπεν ὁ πρωτομάστορης, πιάσε, καϋμένε, νὰ τὰ μέτρα, ξύλα εἶνε ἕτοιμα, κομμένα, κάνε ἕνα κασόνι, καὶ τὸ γαρνίρομε ἔπειτα μαζύ.

Ὁ Περικλῆς ἐξεδύθη τὸν ἑορτάσιμον ἐπενδύτην του καὶ ἤρξατο μετὰ ζέσεως προσαρμόζων τὰ ξύλα πρὸς ἄλληλα.

Εἰργάζετο καὶ ἐσκέπτετο.

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδί, διενοεῖτο, ἦταν συμμαθητής μου, πλούσιος, ἀλλὰ καταδεκτικὸς καὶ ἐπιμελής. Ἐμάθενε γράμματα. Ἀπόδειξις πῶς ἐκεῖνος ἐτελείωνε ἐφέτος τὸ γυμνάσιο καὶ 'γὼ κάνω τὸν μαραγκὸ καὶ μάλιστα ὅσο τὸ συλλογίζομαι ποῦ κάνω τὸ κασόνι του τώρα. Ἄρα γε νὰ τὸ 'ξέρῃ, γιατὶ δὲν ἐπέθανε ἀκόμη. Τὸν ἀποφάσισαν μονάχα οἱ γιατροί. Μὰ ὁ Θεός μας τί δὲ κάνει. Τὸν ἄρρωστο τὸν ζωντανεύει καὶ ἕνα ἄλλον ποῦ εἶνε καλὰ τὸν ἀρρωσταίνει καὶ πεθαίνει. Δὲν εἶνε ἀδικία αὐτὸ ἀρά γε; Μὰ πάλι ποιὸς 'ξεύρει ἂν ἐκεῖνος ποῦ πεθαίνει δὲν ἦταν περιττὸς 'στὸν κόσμο καὶ ὁ ἄλλος ποῦ ζωντανεύει δὲν θὰ κάνῃ ἕνα καλό, μεθαύριο ποῦ θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ σπουδάσῃ.

Εἰργάζετο καὶ ἐσκέπτετο.

— Ἦταν συμμαθητής μου, τὸ καϋμένο τὸ παιδί. Ἐκεῖνος ἐσπούδαζε μὲ τὴν καρδιά του καὶ ἂν τὸν ἀφήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ζήσῃ θὰ σπουδάσῃ ἀκόμη, θὰ ὠφελήσῃ τὴν πατρίδα μας. Ἐγὼ ὅμως ἔγεινα μαραγκὸς καὶ κάνω κασόνια γιὰ νὰ θάβω τὸν κόσμο· τί ἄσχημη δουλειά! ἂν δὲ πεθαίνῃ ὁ κόσμος, ἐγὼ δουλειὰ δὲν θὰ ἔχω καὶ θὰ πεθάνω τῆς πείνας καὶ ἔπειτα θὰ μὲ θάψουν μὲ τὸ 'δικό μου κασόνι ποῦ ἔκανα γιὰ ἕνα ἄλλον. Τοὐλάχιστον γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ πληρώσω. Τί ἄσχημη δουλειά.

Εἰργάζετο καὶ ἐσκέπτετο.

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδί, τὸ λυποῦμαι. Γιατί νὰ πεθάνῃ ἐκεῖνο καὶ νὰ μὴν πεθάνῃ ἕνα ἄλλο. Τὸ ἴδιο εἶνε· τὸ κασόνι θὰ μᾶς τὸ πλήρωναν πάντα. Πόσο περίεργος εἶνε ὁ κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος ζῇ ἀπὸ τὴν δυστυχία τοῦ ὁμοίου του. Ἂν δὲν σκοτώσῃς κανέναν, ἂν δὲν κλέψῃς τὰ χρήματα ἑνὸς ἄλλου, ὁ δικηγόρος δὲν θὰ ἔχῃ μιὰ δραχμὴ νὰ γορά σῃ ψωμὶ γιὰ τὰ παιδιά του. Ἂν δὲν ἀρρωστήσῃς, ὁ γιατρὸς δὲν ἔρχεται νὰ 'δῇ τὸ σφυγμό σου καὶ νὰ σοῦ ζητήσῃ ἕνα τάλληρο. Ἂν δὲν πεθάνῃς δὲν θὰ σὲ ψάλλουν οἱ παπάδες, δὲν θὰ σοῦ σκάψῃ λάκκον ὁ νεκροθάπτης, δὲν θὰ σοῦ κάμῃ κασόνι ὁ μαραγκός, γιὰ νὰ πληρωθοῦν ὅλοι αὐτοί. Καὶ ὅμως ἐγὼ τὸ κάνω χωρὶς νὰ πεθάνῃ τὸ καϋμένο τὸ παιδί.

Εἰργάζετο πυρετωδῶς καὶ ἐσκέπτετο ὅτε εἰσῆλθεν ὁ πρωτομάστορας.

— Περικλῆ!

— Μάστορη, ἐτελείωσε τὸ κασόνι.

— Ναί, μὰ δὲν 'ξέρεις· τὸ παιδὶ εἶνε καλλίτερα ἔμαθα, καὶ λένε οἱ γιατροὶ πῶς θὰ ζήσῃ. Ἐκοιμώτανε καὶ ἐξύπνησε πολὺ ἱδρωμένο. Αὐτὸς ὁ ἱδρὼς θὰ τοῦ κάνῃ καλό.

— Ὥστε πάει χαμμένος ὁ κόπος μου, ἐσκέφθη ὁ Περικλῆς. Καὶ 'γὼ γι' αὐτὸν τόσην ὥραν ἐκοπίαζα καὶ ἱδρωσα.

Καὶ ἔλαβε τὸν ἐπενδύτην του ἵν' ἀπέλθῃ.

Πολὺ ἐγωϊστικὴ ἡ σκέψις του· ποσάκις ὁ ἄνθρωπος δὲν σκέπτεται οὕτω δι' ἕν τίποτε.

Εἶπον τοῦ Περικλῆ νὰ κάμῃ ἕνα φέρετρον δι' αὐτὸ τὸ παιδί. Αὐτὸς πρόθυμος καὶ ταχὺς τὸ κυριώτερον τὸ ἐτελείωσε. Ποῦ εἶνε ὁ πελάτης, ποῦ εἶνε τὸ θῦμα; Διατί νὰ εἶνε καλλίτερα; πρέπει νὰ πεθάνῃ. Νὰ πάγῃ ὁ κόπος χαμμένος; ὄχι, εἶνε ἀδύνατον.

Αὐτὰ ἐσκέπτετο ὁ Περικλῆς ἐξελθὼν τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀλλόφρων ἠρώτησεν ἕνα ὑπηρέτην:

— Δὲν θὰ πεθάνῃ ὁ ἀφέντης σου;

Ὁ ὑπηρέτης ἔκπληκτος:

— Ὄχι, δόξα σοι ὁ Θεός.

Ὁ Περικλῆς ἔφυγεν ἐκεῖθεν λυπημένος κατάκαρδα. Ἤθελε νὰ πεθάνῃ αὐτὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἐκοπίασε νὰ κάμῃ τὸ φέρετρον.

Ἀλλοῖαι πολὺ ἦσαν αἱ νῦν σκέψεις του ἀπὸ τὰς πρώτας. Τὸν ἐλυπεῖτο πρὶν τὸν παλαιὸν συμμαθητήν, διότι ἐκινδύνευε, καὶ τώρα ζηλότυπος αὐτὸς ἄχθεται διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τῆς ὑγείας του.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του χλωμὸς καὶ δύσθυμος.

— Τί ἔχεις, Περικλῆ μου; τὸν ἠρώτησεν ἀνήσυχος ἡ μήτηρ.

— Νά, μὲ πονῇ τὸ κεφάλι. Εὐγῆκα ἱδρωμένος ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἐκρύωσα.

— Νὰ πέσῃς, παιδάκι μου, 'στὸ κρεβατάκι σου. Νὰ σοῦ κάνω ἕνα ζεστό.

Τὸ ζεστὸν ἡτοιμάσθη καὶ τὸ ἐρρόφησεν ὁλόκληρον ὁ Περικλῆς, ἀλλὰ ἡ κακοδιαθεσία του ηὔξανεν. Ἠσθάνετο τὴν κεφαλήν του πυρακτουμένην, ὁ σφυγμός του ἐκτύπα ἰσχυρότερον.

— Μητέρα, τὸ κεφάλι μου καίει, πάει νὰ σπάσῃ. Νὰ φωνάξῃς ἕνα γιατρό. Αὐτὸν ποῦ γιατρεύει τὸ παιδὶ τοῦ γειτονά μας τοῦ πλουσίου.

Ἡ μήτηρ πρόθυμος ἔσπευσεν.

— Γιατρέ μου! νὰ σοῦ χαρίσῃ ὁ Θεὸς τὰ παιδάκια σου, ἔλα νὰ μοῦ σώσῃς τὸ παιδί μου. Ἕνα τῶχω, ἡ ἄμοιρη.

Ὁ ἰατρὸς τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὸν οἰκόν της. Εὗρε τὸν Περικλέα κατακείμενον, ἀδρανῆ, ὠχρόν.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, γιατρέ μου, πῶς δὲν ἔχει τίποτε; Δὲν θὰ μοῦ τὸ σώσῃς τὸ μονάκριβό μου;

— Ναί, τίποτε δὲν ἔχει. Κρυωμένο εἶνε μόνον. Νὰ τὸ τρίψῃς καλὰ καλά, νὰ τοῦ δώσῃς ἕνα ζεστὸ καὶ νὰ τὸ σκεπάσῃς πολύ. Ἅμα ἱδρώσῃ τὴν νύκτα, νὰ τ' ἀλλάξῃς καὶ τὸ παιδί σου, ἔννοιά σου, θὰ γίνῃ καλά. Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ τὸ ξαναϊδῶ.

Μετὰ πόσης φροντίδος τὸ ἔτριψε, μετὰ πόσων παλμῶν τῷ παρεσκεύαζε τὸ ζεστό του ψιθυρίζουσα χαμηλοφώνως παρακλήσεις καὶ εὐχάς, εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῇ τις.

Τὴν νύκτα ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκέφαλόν του βλέπουσα εἰς τὸ ὠχρὸν τῆς κανδύλας φῶς τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του, καὶ αἰσθανομένη τὴν ταχεῖαν ἀνάπαλσιν τοῦ στήθους του ὡς ἰδικήν της.

Ἔκυπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ζητοῦσα νὰ ἴδῃ τὸν ἀναθρώσκοντα θρόμβον ἱδρῶτος, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του, ἀλλὰ μάτην!

Παλαιόν τι ἐπίμηκες ὡρολόγιον, ὀρθοῦμενον ὡς φάσμα εἴς τινα σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἐσήμανε τὴν πρώτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἄχ! εἶπεν ἡ τάλαινα μήτηρ ὡσεὶ ἀπαντῶσα εἰς τὸ ἄχ τοῦ ὡρολογίου· δὲν θὰ ἱδρώσῃ, Παναγίτσα μου! θὰ σοῦ ἀνάψω ἕνα κερὶ ἴσα μὲ τὸ μπόϊ του.

Φαεινή τις σκέψις διῆλθε τοῦ νοῦ της. Ἠγέρθη, ἔλαβεν ἔλαιον ἀπὸ τῆς κανδύλας τῶν εἰκονισμάτων καὶ ἤλειψε τοὺς κροτάφους του. Αὐτὸ θὰ σοῦ κάνῃ καλό, Περικλάκι μου, ἐψιθύρισε καὶ ἔκυψεν ἀποθέτουσα φίλημα θερμόν, μητρὸς δυστυχοῦς φίλημα, ἐπὶ τῶν ψυχρῶν χειλέων του.

Ὁ Περικλῆς ἐκίνησε τὰ χείλη του.

— Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, ἐψιθύρισεν ἀσθενῶς.

Ἡ μήτηρ ἤκουε προσεκτικῶς.

— Τὸ κασόνι του, ἐπανέλαβεν ὁ Περικλῆς.

Ἡ μήτηρ ἔντρομος ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας.

— Νὰ πεθάνῃ τόσῳ νέο, ἐπρόφερε μόλις ἀκουόμενος καὶ πάλιν.

Ἡ μήτηρ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἵνα προσευχηθῇ. Οὐδὲν ἔλεγεν· αἱ λέξεις ἔφευγον τὸν νοῦν της καὶ τὰ χείλη της. Ἐφαίνετο ὡς ἄγαλμα... ὄχι, ὡς εἰκὼν γραφεῖσα ἐν ὥρᾳ . . ἀλλ' οὔτε. Ὡς σκέψις γεννηθεῖσα ἐν διανοίᾳ σκοτεινῇ καὶ ἀπηλπισμένῃ, ὡς φάσμα ἅγιον παριστώμενον ἐν ἀπόπτῳ εἰς τὸ ὄνειρον ἀσθενοῦς ὑπὲρ οὗ καὶ δέεται.

Τέλος οὐδέποτε θερμοτέρα προσευχὴ καὶ ἐκφραστικωτέρα ἐν τῇ σιωπῇ της ἤρθη πρὸς τὸν Οὐρανόν.

Ἠγέρθη τὸ πρωὶ ἵν' ἀνοίξῃ εἰς τὸν ἰατρόν. Ἦτο ὀγδόη ἡ ὥρα καὶ ὁ Περικλῆς ἐκοιμᾶτο.

— Δὲν τὸ ἄλλαξες τὸ παιδί, ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ἄχ! γιατρέ μου, δὲν ἵδρωσε, ἐπρόφερεν ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδί, ἐψιθύρισεν ὁ Περικλῆς.

— Ἂς τὸν 'ξυπνήσωμεν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Θὰ σοῦ στείλω ἕνα δροσιστικὸ νὰ τοῦ δίνῃς κάθε μισὴ ὥρα μιὰ κουταλιά· θὰ περάσω τ' ἀπόγευμα.

Ὁ Περικλῆς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὸ χρῶμά του εἶχεν ἀλλάξει. Ἐφαίνετο κίτρινος.

— Περικλῆ μου! ἐπρόφερεν ἡ μήτηρ, δὲν μοῦ 'μιλεῖς; Δὲν γνωρίζεις τὴν μητεροῦλά σου;

Ὁ Περικλῆς ἐστύλωσε τὸ βλέμμα του ἄτονον ἐπὶ τῆς μητρός του ζητῶν νὰ διακρίνῃ τι γνώριμον.

— Ν' ἀποθάνῃ τόσῳ νέος!

— Ἄχ, 'μάτια μου, μὴ μοῦ τὸ λὲς αὐτό.

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδί, ἐψέλλισε πάλιν ὁ Περικλῆς.

— Ἄχ! σώπα 'μάτια μου! σώπα.

Καὶ ἔκλαιεν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ.

Κατὰ ἡμίσειαν ὥραν τοῦ ἔδιδεν, ἡμιανοίγουσα τὰ χείλη του, τὸ ἰατρικόν.

Ὁ ἀσθενὴς τὸ κατέπινε μηχανικῶς. Ἡ θέσις του ἐφαίνετο ἡ αὐτή, ἀπό τινος μάλιστα εἶχε κλείσει καὶ τὰ ὄμματα.

Ἡ μήτηρ πλέον ἵστατο ἐκεῖ ἐπάνω του ὡς φρουρὸς ἄγγελος φυλάττουσα τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου της.

Ἤλπιζεν ἡ δυστυχὴς ὅτι ὁ θάνατος δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ τὸ ἀφαρπάσῃ τόσῳ νέον, ἀφοῦ μάλιστα τὴν ηὐχαρίστει ἤδη ἐργαζόμενον, τὸ ταλαίπωρον!

Καὶ ἔμενεν ἐκεῖ κλίνουσα ἐπάνω του, ὡσεὶ ἵνα τὸ σκιάσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἔβλεπεν ἐρχόμενον.

Ἡ μεσημβρία παρῆλθεν, ἀλλὰ δὲν μετήλλαξεν ἡ μήτηρ τὴν θέσιν της. Ἡ κόμη της λυτὴ ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Τὸ σῶμά της ἀκίνητον πλέον ἔδιδεν ἰδέαν τοῦ ἀγάλματος τῆς Νιόβης. Τὴν μόνην διαφορὰν ἣν εἶχεν ἦσαν τὰ δάκρυα.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσῆλθε, χωρὶς ἡ μήτηρ νὰ ἐννοήσῃ τι. Ἡ προσοχή της ἦν ἀλλοῦ ἐστραμμένη. Ἔβλεπε τοῦ τέκνου της τὰς παρειὰς πορφυρουμένας ἐλαφρῶς, τὰ ὄμματα ἀνοιγόμενα καὶ τὰ χείλη διαστελλόμενα. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο σημεῖον τῆς ἐπανερχομένης ζωῆς. Ἄλλο ὅμως ἐπρόδιδε τοῦ ἰατροῦ τὸ θλιβερὸν βλέμμα. Ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ἡ τελευταία πάλη τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου.

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδὶ ἐσώθηκε, μητέρα, ἐψιθύρισεν.

Καὶ ἔπεσεν εἰς ἀκινησίαν.

Ἔκυψεν ὁ ἰατρὸς καὶ ἠκροάσθη. Ἡ ψυχὴ εἶχεν ἀποπτεῖ ἀφήσασα κενὸν τὸ σῶμα.

Ἡ μήτηρ ἠννόησεν ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ ἰατροῦ καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

— Ὁ εἰς ἐσώθη, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὁ ἄλλος ἀπέθανεν.

Καὶ ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τῆς μητρός.

Μετέφερον τὸν Περικλῆ εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐπὶ τοῦ ἰδίου φερέτρου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύαζε τὴν προτεραίαν διὰ τὸν παλαιόν του συμμαθητήν, τὸν υἱὸν τοῦ πλουσίου τραπεζίτου, εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποίου ἐδίδετο γεῦμα χαρμόσυνον ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει τοῦ υἱοῦ του.

Αἰσωπος

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ **Α. Καλλιβωκᾶ** ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς.

Εἷς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφείῳ τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ

ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ

ΥΠΟ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΠΟΝΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

καθηγητοῦ τῆς Φυτολογίας

κ.τ.λ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οὐσιωδῶς ἐπηυξημένη καὶ συντεταγμένη κατὰ τὰ νεώτερα συστήματα

Σύγγραμμα ἀναγκαιότατον εἰς τοὺς ἀμπελουργοὺς καὶ τοὺς οἰνοποιοὺς τῆς Ἀνατολῆς

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 4.

ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 4,30 καὶ τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 4. Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*